

[Kjær Rasmussen.]

Jeg må sige, at jeg forstår godt, at socialdemokratiet afviser mine forslag om en ordentlig feriebetaling. Det kan ikke undre nogen, når man har set samarbejdet med LO og ved, hvor tæt LO og socialdemokratiet arbejder sammen. Jeg forstår, man kan være bundet. Men jeg kan altså ikke begribe det, hvis socialdemokratiet skal til at stemme imod, at landbrugets arbejdere bare får den lille enkle ret, at de kan få at vide en måned i forvejen, hvornår de skal have deres ferie, og at de ikke kommer ud for det, som masser af landbrugsmedhjælperere kommer ud for, nemlig at man om mandagen siger: du kan tage din ferie i morgen, for det regner. Jeg vil undre mig meget, hvis man virkelig ikke kan stemme for noget sådant. Man hævder jo, at man taler de menneskers sag, og man er ikke her bundet af interne aftaler mellem LO og socialdemokratiet.

Grethe Philip: Da ferieloven ændredes sidste år, drøftede vi under folketingets udvalgsbehandling de kvindelige huslige medhjælperes placering og arbejdsforhold. Vi var da opmærksomme på, at den markante tilbagegang i antallet af huslige medhjælperere har været særlig fremtrædende inden for landhusholdningerne, således at nu langt den overvejende del af de huslige medhjælperere er beskæftiget i byhusholdninger. Under hensyn hertil samt til, at vi må regne med stigende behov for tilgang af huslig medhjælp til plejehjem og til andre sociale omsorgsinstitutioner, måtte det være naturligt at overveje, om det stadig er hensigtsmæssigt og tidssvarende, at de huslige medhjælperere er inddraget under medhjælperlovens og ikke under ferielovens bestemmelser med de problemer, dette kan rejse ved overgang fra husligt arbejde under medhjælperloven til andet arbejde, der sorterer under ferieloven.

For at få et bedre grundlag for en afklaring af dette spørgsmål henstillede udvalget i sin betænkning afgivet den 21. maj 1970 til arbejdsministeren at foretage en nærmere undersøgelse af de huslige medhjælperes forhold med henblik på deres placering i medhjælperlov, ferielov m. v. Ministeren har søgt at følge henstillingen, men det har vist sig at være overordentlig vanskeligt at få et virkeligt overblik over de huslige medhjæl-

peres arbejdsforhold og omfanget af dette arbejde. Så meget står dog fast, at den kvindelige huslige arbejdskraft, der er beskæftiget ved landbruget, udgør en meget lille og yderligere en stadig svindende del af den samlede huslige arbejdskraft, nemlig, så vidt man kan se, i størrelsesordenen et par tusinde ud af i alt 30.000-40.000 huslige medhjælperere, altså 5-10 pct.

Det har været overvejet, om man som en imødekommenhed mod landbruget, der stadig lægger stor vægt på at bevare såvel de mandlige som de kvindelige medhjælperere under medhjælperlovens feriebestemmelser, skulle lade samtlige landbrugets medhjælperere forblive under de gældende regler, men overføre alle øvrige medhjælperere under ferielovens bestemmelser. Dette har ikke kunnet vindes tilstrækkelig tilslutning, idet der fra landbrugsside har været en helt afvisende holdning også over for en sådan løsning.

Personlig føler jeg mig overbevist om, at tiden nu er inde til at give de huslige medhjælperere ferie efter de almindelige feriebestemmelser i ferieloven. Dels er der, som det også fremgår af et svar fra arbejdsministeren til folketingsudvalget, betydelig uklarhed over, hvilke huslige medhjælperere der i konkrete tilfælde skal henføres under henholdsvis medhjælperlov eller ferielov — og jeg mener, at uklarhed i loven og dens anvendelse i sig selv er et betydeligt onde. Dels er feriebestemmelserne i medhjælperloven tydeligvis i sin tid udformet med henblik på halv- eller helårsansættelser, der jo har været det almindelige inden for landbruget. I byerne, hvor ansættelsen traditionelt er af langt kortere varighed, kan medhjælperlovens ferieregler f. eks. betyde, at en ung pige i forbindelse med opsigelse med godt 1 uges varsel kan få at vide, at hun skal lægge sin sommerferie i januar. Det finder jeg ikke tilfredsstillende.

Men helt afgørende er det dog for mig, at vores ferielovgivning, som den er nu, vil rejse en række problemer for de kvinder, der veksler mellem snart husligt arbejde, snart andre former for arbejde. Dermed hindrer den bevægeligheden på arbejdsmarkedet og er antagelig også med til at hæmme en højst nødvendig tilgang til husligt arbejde ved vore sociale institutioner.

Da mange argumenter kan fremføres for